

De balans portretteert artsen en hun drukke leven. Hoe combineren zij werk en privé? Heeft u hierover zelf een verhaal dat het vertellen waard is? Mail dan naar redactie@medischcontact.nl.

Urogynaecoloog **Manon Kerkhof** zei zes jaar geleden uit onvrede haar baan op, net in een periode dat mantelzorg voor haar schoonouders veel van haar tijd vroeg. Na een intensieve zorgperiode richtte ze haar eigen vrouwenkliniek op.

Leeftijd: 46

Werk: (Uro-)gynaecoloog in haar eigen zbc Curilion (>60 uur p/w) en één dag per week consultant bij het Amphia Ziekenhuis in Breda.

Persoonlijk: getrouwd met zcp-wetenschapsjournalist Rob Buiten; dochters: Merel (17) en Brechtje (16)

DEMENTEREN

'Toen onze dochters nog klein waren, paste mijn schoonmoeder twee dagen per week op. Mijn schoonouders waren zelfs verhuisd naar de straat achter de onze. Ongeveer tien jaar geleden begon mijn schoonmoeder te dementeren. Het sloop er langzaam in, maar het werd steeds duidelijker. Zo belde ze in paniek op dat ze de meisjes kwijt was, die gewoon bij vriendinnetjes waren. Wij beloofden dat wij voor hen zouden zorgen. Het werd een intensieve periode, waarin mijn schoonvader door een herseninfarct geestelijk en lichamelijk aftakelde, dus ook die zorg kwam erbij.'

AMBITIEUS

'In die periode werkte ik in mijn ziekenhuis vier jaar lang aan een plan voor de urogynaecologische zorg, maar ik kreeg uiteindelijk geen groen licht voor de uitvoering. Dat was zo frustrerend dat ik uit onvrede met het ziekenhuisbeleid in 2013 mijn baan opzegde. Dat viel samen met de periode dat mijn schoonouders meer zorg nodig hadden. Ik rondde mijn proefschrift af en werkte ongeveer twee dagen per week in het Isala en later in het Radboudumc, gecombineerd met wetenschappelijk onderzoek. Ik was te ambitieus om helemaal niet te werken.'

LOSLAATPROCES

'Toen ik mijn schoonvader in 2017 een keer 's nachts naar de wc moest brengen – ik sliep inmiddels in hun huis –, viel hij met zijn 90 kilo bovenop mij. Ik kon mezelf bijna niet bevrijden. Toen besloten we dat het zo niet langer ging. Het werd een crisisopname in een verpleeghuis. Daar bleek pas echt hoe slecht mijn schoonouders eraan toe waren; ze ontspoorde totaal. Van persoonlijke verzorging kwam weinig terecht, hoe lief de verzorgenden ook waren. Dat was echt een loslaatproces voor mij. Ik vond het heel moeilijk om ze te laten opnemen. Het gevoel dat je de handdoek in de ring gooit, ondanks je belofte. Maar we moesten er ook voor zorgen dat we er als gezin niet aan ten onder zouden gaan. Mijn schoonvader overleed in 2018. Mijn schoonmoeder, die nu 84 jaar is, bezoek ik wekelijks. Ze herkent ons niet meer.'

VROUWENKLINIEK

'Door de opname in het verpleeghuis kwam er lucht. Ik heb mijn oude plan opgepakt en heb de multidisciplinaire vrouwenkliniek Curilion opgericht in Haarlem, waar we veel tijd en aandacht kunnen besteden aan onze patiënten. De enorme teleurstelling uit 2013, blijkt nu tot de beste beslissing ever te hebben geleid. Ik werk meer uren dan ooit tevoren, maar met een manier van zorg die bij mij past. Gelukkig is mijn echtgenoot als zelfstandige heel flexibel.'

ONTSPANNING

'Ik vind het heel belangrijk om momenten van ontspanning in te bouwen. Zo wandel ik elke avond met de hond in het bos. Dan kijk ik altijd even terug op de dag. Ook loop ik twee keer per week hard met een vriendin. We komen nu ook weer toe aan zeilen met onze cataran. Onze vakanties zijn trouwens altijd belangrijk gebleven; ook al werden we op Bali opgebeld met de mededeling dat ma een glazen kerstbal had ingeslikt.'

BALANS

'Ik denk dat ik nu meer in balans ben dan hiervoor. Als arts heb je vanaf de start van je opleiding in een rijdende trein gezeten, die je steeds verder brengt in je carrière. Ik ben op een gegeven ogenblik uit die trein gestapt. Ik heb geleerd dat het niet allemaal nú hoeft. Mijn zbc komt precies op het goede moment.' **Simone Paauw**

‘Ik vond het heel moeilijk mijn schoonouders te laten opnemen’

